

Arrest

nr. 70 960 van 29 november 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 3 oktober 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 augustus 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 4 november 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 november 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. MANESSE loco advocaat D. STEYVERS en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam volgens haar verklaringen op 27 februari 2011 het Rijk binnen en diende op 28 februari 2011 een asielaanvraag in. Op 30 augustus 2011 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnisch Albanese afkomstig uit Trnovce e Madhe (Bujanovc) in Servië. U bent in het bezit van de Servische nationaliteit. U was nooit politiek actief. Rond 1995 ging u een traditioneel huwelijk aan met S. S.. Jullie woonden sindsdien in bij zijn ouders in Trnovce en kregen twee kinderen. 5 jaar geleden verdween uw partner plots. Sindsdien heeft u geen enkel nieuws meer van hem. U weet niet wat er met hem gebeurd is. U zocht tevergeefs naar hem. Na het vertrek van uw partner bleef u nog twee jaar bij zijn familie wonen. U en uw kinderen werden in die periode slecht door hen behandeld. Zo werden uw kinderen door uw schoonbroer geslagen. Jullie werden verantwoordelijk gesteld voor het vertrek van uw partner. Uiteindelijk werd u drie jaar terug samen met uw twee kinderen uit de woning van uw schoonfamilie gezet. U vond daarna een onderkomen bij uw ouders in hetzelfde dorp. U negeerde sindsdien uw schoonfamilie en kende geen problemen meer met hen. Drie jaar geleden, vermoedelijk in juni 2008, werd uw broer V. door de Servische autoriteiten op straat in Bujanovc gearresteerd. Diezelfde dag vond bij u thuis een huiszoeking plaats. U verbleef toen reeds in de woning van uw ouders. Uiteindelijk werd hij veroordeeld tot een gevangenisstraf van 5 jaar die hij nog steeds uitzit in de gevangenis van Vranje. De ware toedracht van zijn arrestatie en veroordeling is u onbekend. Het zou iets te maken hebben met zijn activiteiten in het verleden bij het UCPBM (Bevrijdingsleger van Preshevë, Medvegje en Bujanoc). Toen V. een jaar vastzat, werd ook uw andere broer B. gearresteerd. Ook zijn arrestatie hield verband met zijn lidmaatschap in het verleden van het UCPMB. Zijn proces werd uitgesteld. Hij zit nog steeds vast in de gevangenis van Nis. Op basis van welke feiten hij wordt vastgehouden, is u onbekend. De slechte levensomstandigheden in Servië en het feit dat uw ouders door hun gevorderde leeftijd niet voor u en uw kinderen konden zorgen, deden u beslissen het land te verlaten. U was in Servië namelijk niet in staat om in uw eigen levensonderhoud te voorzien. U was steeds aangewezen op giften van burgers. Daarnaast heeft u schrik dat uw partner op een dag terugkeert en uw kinderen zal meenemen. Ook dit speelde mee in uw beslissing het land te verlaten. Voor zijn verdwijning had u immers geen goede verstandhouding met hem. Hij behandelde u niet goed en sloeg u. U bleef enkel bij hem omwille van de kinderen. U bracht dit toen enkel ter sprake bij uw familie en de familie van uw echtgenoot. U kreeg echter van niemand hulp. Op 26 februari 2011 verliet u samen met uw twee minderjarige kinderen Servië. Op 27 februari 2011 kwamen jullie in België aan en de volgende dag diende u hier een asielaanvraag in. U bent in het bezit van volgende identiteitsdocumenten: de Servische geboorteaktes, nationaliteitsaktes en paspoorten van u en uw kinderen.

B. Motivering

Er dient vastgesteld te worden dat u onvoldoende gegevens of elementen hebt aangehaald op basis waarvan kan besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. U verklaarde dat u Servië verliet omdat u er niet in uw levensonderhoud kon voorzien. U was met uw twee kinderen woonachtig bij uw ouders die door hun gevorderde leeftijd en met enkel het pensioen van uw vader niet voor jullie konden zorgen. U was hierdoor aangewezen op de hulp van burgers uit uw omgeving (CGVS, p. 4, 5 en 10). Deze door u aangehaalde vluchtmotieven zijn echter van louter socio-economische aard en houden als dusdanig geen verband met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren omwille van hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging. Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Voorts blijkt uit uw verklaringen dat u Servië verliet daar u schrik heeft dat uw ex-partner op een dag zal terugkeren en uw kinderen zal meenemen (CGVS, p. 4 en 10). U voegde eraan toe dat hij u voor zijn verdwijning mishandelde (CGVS, p. 4). De aangehaalde feiten zijn vooreerst problemen van interpersoonlijke (tussen privé-personen) en gemeenrechtelijke (strafrechtelijke) aard. Voorts dient vastgesteld te worden dat uit uw verklaringen blijkt dat sinds de verdwijning van uw ex-partner, nu 5 jaar geleden, u niets meer van hem vernomen heeft. U weet niet of hij nog in leven is - u gaf zelf aan dat hij misschien reeds overleden is - of waar hij ergens zou kunnen verblijven (CGVS, p. 2, 4 en 10). U heeft bijgevolg geen aanwijzingen dat hij nog in leven is en van plan zou zijn uw kinderen mee te nemen. Uw vrees dienaangaand is bijgevolg hypothetisch en wordt niet ondersteund door concrete elementen. Het feit dat u bovendien na de verdwijning van uw ex-partner nog vijf jaar in Trnovce e Madhe, waar ook de familie van uw ex-partner woonachtig is, bleef wonen (CGVS, p. 2 en 3), noopt ertoe de ernst en geloofwaardigheid van dit vluchtmotief tevens te relativeren. Hoe dan ook heeft u niet

aannemelijk gemaakt dat u als gevolg van deze door u aangehaalde problemen met uw ex-partner in het verleden of bij eventuele nieuwe problemen met uw ex-partner in de toekomst geen of onvoldoende beroep kon/zou kunnen doen op de hulp en/of bescherming van de Servische autoriteiten. Zo verklaarde u voor de verdwijning van uw ex-partner niet éénmaal melding gemaakt te hebben bij de autoriteiten van het feit dat u door hem mishandeld werd. U deed dit niet omdat volgens u de politie etnische Serviërs zijn die niet opkomen voor de Albanese bevolking (CGVS, p. 4). Deze uitleg strookt evenwel niet met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt. Uit deze informatie komt immers naar voren dat er in de Preshevë-vallei mogelijkheden bestaan om in geval van problemen van gemeenschappelijke aard klacht neer te leggen bij de multi-etnische politie (MEP). De MEP, waarbij ook een groot aantal etnisch Albanese agenten werkzaam zijn, is ondergebracht binnen de bestaande politiestructuren en is belast met de reguliere politietaken in de Preshevë-vallei. Het hoofd van de politie in Preshevë is tevens een etnische Albanees (A. B.). De MEP vervult haar politietaken in de haar toegewezen domeinen naar behoren. Zo treedt de MEP op in situaties van huiselijk geweld, drugs, burenruzies, smokkel, diefstal, verkeersovertredingen, verkrachting, moord en andere gemeenschappelijke feiten. Er kan tot slot nog op gewezen worden dat internationale bescherming slechts ingeroepen kan worden wanneer alle in het land van herkomst voorziene beschermingsmogelijkheden op redelijke wijze zijn uitgeput. Dit heeft u, zoals hierboven reeds bleek, niet aannemelijk gemaakt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoekster beroept zich in een eerste middel op de “*Schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, met name de hoorplicht en de zorgvuldigheidsplicht*” en in een tweede middel op de “*Schending van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur*”.

In een eerste onderdeel van het eerste middel, verwijst verzoekster naar algemene rechtsleer en rechtspraak van de Raad van State en meent dat “*Op grond van deze rechtspraak kan men niet anders dan besluiten dat het hoorrecht, de administratie de plicht oplegt om de betrokkene de gelegenheid te geven het volledige dossier in te kijken. Minstens moet hij voorafgaand aan de hoorzitting kennis krijgen van die elementen, die normaal de feitelijke en juridische grondslag van de beslissing kunnen vormen (zie arrest Schotte). Deze grondslag vindt men juist terug in het advies dat de administratie geeft voorafgaand aan de hoorzitting. De betrokkene moet bijgevolg dit advies overhandigd krijgen voor de hoorzitting.*” In het tweede onderdeel stelt verzoekster, na opnieuw verwezen te hebben naar algemene rechtsleer en rechtspraak van de Raad van State, de “*overheid kan maar zeker zijn over alle feitelijke gegevens te beschikken, wanneer zij de gegevens, die zij gaat gebruiken om haar beslissing te ondersteunen, heeft voorgelegd aan de betrokkene. Immers, enkel in dat geval is de overheid ook zeker dat de eventueel te gebruiken gegevens ook kloppen met de werkelijkheid. Hiertoe moet de betrokkene voorafgaand inzage krijgen van het dossier, zo niet kan hij de overheid niet op een nuttige wijze inlichten of corrigeren.*” In het derde onderdeel van het eerste middel wijst verzoekster erop dat “*het Gemeenschapsrecht en de Europeesrechtelijke administratieve beginselen van hoor en wederhoor het recht op inzage van het administratief voorafgaand aan een beslissing voorzien*”. In deze citeert verzoekster diverse arresten van het Hof van Justitie en algemene rechtsleer met name M. Desomer,

De Belgische asielprocedure en de Europese administratieve rechtsbeginselen van de hoorplicht en het recht op inzage (Tijdschrift voor Vreemdelingenrecht, 2009, 21).

2.3. Bij aanvang dient erop gewezen te worden dat de rechten van verdediging niet onverkort van toepassing zijn op beslissingen die worden genomen in het kader van de vreemdelingenwet (RvS 2 februari 2007, nr. 167.415; RvS 12 september 2001, nr. 98.827). Voor zover verzoekster meent aanspraak te maken op een tegensprekelijk debat in de procedure voor de commissaris-generaal wijst de Raad erop dat deze geen jurisdictionele procedure is, maar een administratieve. Er bestaat dan ook geen verplichting tot het houden van een tegensprekelijk debat zodat verzoekster niet aantoonde hoe zij een recht van verdediging kan genieten met betrekking tot de bestreden beslissing die een bestuurlijk karakter heeft.

2.4. De aangevoerde hoorplicht als beginsel van behoorlijk bestuur houdt in dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen. Het volstaat dat de betrokkene de gelegenheid krijgt zijn standpunt op een nuttige wijze uiteen te zetten, hetgeen ook schriftelijk kan gebeuren (RvS 15 februari 2007, nr. 167.853; RvS 23 juni 2005, nr. 146.472). Uit het administratief dossier blijkt daarbij dat verzoekster zowel op de Dienst Vreemdelingenzaken, voor het invullen van haar vragenlijst waarvan ze een kopie heeft ontvangen en op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Derhalve heeft verzoekster ruimschoots de kans gehad haar standpunt op een nuttige wijze uiteen te zetten en aanvullende stukken neer te leggen en is de aangevoerde schending van de hoorplicht ongegrond.

2.5. Wat het recht tot inzage betreft, waarbij verwezen wordt naar artikel 32 van de Belgische grondwet en artikel 4 van de wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur, dient te worden vastgesteld dat deze geen bepaling bevatten waaruit blijkt dat de commissaris-generaal inzage moet verlenen in het administratief dossier alvorens tot het gehoor over te gaan. Immers wordt enkel de verplichting tot passieve inzage opgelegd. Zowel de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als de Raad van State bevestigden herhaaldelijk deze passieve openbaarheid op verzoek (RvS 11 juni 2003, nr. 120.369; RvS 2 april 2003, nr. 117.862). *In casu* heeft verzoekster bezwaarlijk een belang bij het argument nu noch uit het administratieve dossier noch uit het verzoekschrift blijkt dat zij inzage in het administratieve dossier heeft gevraagd vooraleer een beslissing werd genomen of vooraleer het gehoor op het CGVS werd afgenomen (RvV 21 februari 2008, nr. 7 546). Verzoekster heeft pas na het ontvangen van de bestreden beslissing een verzoek tot inzage gericht tot de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Het verzoekschrift beperkt zich aldus tot een theoretische uiteenzetting inzake de hoorplicht en het inzagerecht doch laat na aan te tonen dat verzoekster *in casu* benadeeld werd.

Daarenboven ligt de bewijslast bij verzoekster die alle nuttige informatie ter staving van haar asielrelaas zowel mondeling als schriftelijk dient aan te brengen. De inhoud van een asioldossier en van de gehoren worden aldus in essentie door verzoekster zelf bepaald. Voorts laat verzoekster na aan te tonen welke gegevens haar hadden overgemaakt dienen te worden of op welke wijze dit een invloed zou kunnen hebben gehad op de motieven van de bestreden beslissing. Verzoekster gaat er overigens verkeerdelijk van uit dat de Dienst Vreemdelingenzaken een advies verleent aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen inzake een asielaanvraag terwijl de commissaris-generaal en zijn adjuncten geheel onafhankelijk zijn bij het nemen van hun beslissingen zoals uitdrukkelijk wordt bepaald in artikel 57/2 van de vreemdelingenwet. Ten slotte stelt verweerder terecht dat *“het administratieve dossier op het moment voorafgaand aan het gehoor op het Commissariaat-generaal bestond uit de volgende stukken: de bijlage 26, verzoeksters inschrijving als asielaanvrager, een verklaring betreffende de woonstkeuze, een ontvangstbewijs van documenten, de toestemming van verzoekster om na te gaan of zij in andere landen van de Europese Unie reeds asiel heeft aangevraagd, een vragenlijst met informatie over haar persoon en reisroute, alsook een vragenlijst van het Commissariaat-generaal. Het is op basis van deze gegevens dat het Commissariaat-generaal het gehoor heeft voorbereid. De bijlage 26 en de vragenlijst met informatie over haar persoon en reisroute werden aan verzoekster voorgelezen en zijn beiden door haar ondertekend. Daarnaast werd door de Dienst Vreemdelingenzaken een kopie van de ingevulde vragenlijst van het Commissariaat-generaal aan verzoekster overhandigd. Bijgevolg had verzoekster wel degelijk kennis van de gegevens die door het Commissariaat-generaal zouden worden gebruikt.”*

2.6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Uit het administratieve dossier blijkt verder dat verzoekster werd gehoord en tijdens het interview de mogelijkheid kreeg haar asielmotieven uiteen te zetten, haar argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen en zich kon laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van haar keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk. Verzoekster kreeg bovendien de kans om in haar vragenlijst ook nog zelf alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan, kan derhalve niet worden weerhouden.

2.7. Waar verzoekster in het derde middel aanvoert dat de bestreden beslissing geen specifieke argumentatie ontwikkelt waarom de subsidiaire beschermingsstatus niet wordt toegekend, stelt de Raad vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aantoont dat de weigering van de subsidiaire bescherming is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, zodat het middel dienaangaande feitelijke grondslag mist. Bovendien wijst de Raad erop dat het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, echter niet betekent dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

2.8. Verzoekster voert tenslotte de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. Verzoekster legt haar identiteitskaart, paspoort, nationaliteitsakte en geboorteakte neer alsook de identiteitsdocumenten van haar kinderen. Verzoekster verklaart Servië te zijn ontvlucht omdat ze vreesde dat haar man, die spoorloos verdwenen is, zou terugkeren en haar kinderen meenemen; ze bovendien problemen had met haar schoonfamilie en de middelen niet had om in haar levensonderhoud te voorzien.

3.2. Verzoekster steunt haar asielaanvraag enerzijds op socio-economische motieven en anderzijds op problemen van interpersoonlijke en gemeenrechtelijke aard. Verzoekster verklaarde dat haar man spoorloos is, ze problemen had met haar schoonfamilie. Verzoekster bleef echter in het dorp wonen en verloor naderhand elk contact met haar schoonfamilie. Verzoekster legt geen documenten neer waaruit kan blijken dat ze nog steeds gehuwd is. De vrees voor haar echtgenoot die haar zes jaar geleden verliet en niets meer van zich liet horen en terug zou kunnen opduiken berust op loze veronderstellingen die aangezien noch haar echtgenoot, noch de schoonfamilie sinds vele jaren enige belangstelling toonden voor haar kinderen, niet overtuigen. Verzoekster beweert dat haar twee broers werden opgepakt en opgesloten. Ze licht niet toe waarom ze, niettegenstaande ze stelt de ware toedracht van deze veroordelingen niet te kennen, toch meent dat een mogelijk verleden van de broers bij het UCPMB aan de basis zou liggen van hun veroordeling. Indien verzoekster dergelijke feiten aanhaalt dient ze dit aan te tonen met gerechtsdocumenten, die *in casu* gemakkelijk aan te brengen zijn. Er kan dan ook geen geloof worden gehecht aan een politieke veroordeling van de broers. Hoe dan ook verzoekster licht niet toe hoe dit haar persoonlijke situatie kan beïnvloeden.

3.2.1. Verzoekster toont evenmin aan dat ze bij eventuele ernstige problemen geen beroep kan doen op de Servische autoriteiten om zich te beschermen tegen haar man, schoonfamilie of andere burgers. Immers internationale bescherming kan slechts worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. Dit vloeit voort uit artikel 1, A, 2 van het Vluchtelingenverdrag en uit artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Een asielzoeker moet alle mogelijkheden tot bescherming uitputten of aannemelijk maken waarom hij geen enkel beroep deed op de nationale autoriteiten. Verzoekster verklaarde nooit de politie te hebben ingeschakeld toen zij destijds geslagen werd door haar man omdat *“het zijn Serviërs die zorgen niet voor onze soort, het is anders als het om Serviërs gaat”* (gehoorverslag CGVS, p.4). Zelfs indien verzoekster wantrouwig was voor de Servische politie nu uit de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de aanwezigheid van de Servische gendarmerie in

de regio van herkomst van verzoekster intimiderend kan voorkomen en er incidenten hebben plaatsgevonden waarbij Servische agenten zich hebben misdragen, dan nog kan het verminderd vertrouwen in de MEP dat trouwens eind 2009 nog altijd 36 % Albanezen bevatte, geen beletsel zijn om deze instanties, indien nodig, aan te spreken. Verder zijn er voor verzoekster nog tal van andere beschermingsmogelijkheden voorhanden, zoals de Council for Human Rights, de OVSE, de ombudsman, de Nationale Raad voor de Albanezen, etc. Er kan slechts worden vastgesteld dat verzoekster theoretisch blijft nu ze niet eens getracht heeft nationale bescherming in te roepen. Geenszins kan dit subjectieve verminderde vertrouwen *in casu* leiden tot een noodzaak aan internationale bescherming.

Wat ook de waarachtigheid van de aangevoerde feiten en gebeurtenissen mag zijn, verzoekster heeft niet aannemelijk gemaakt dat dergelijke problemen *in nexu* staan met één van de vijf criteria vermeld in het Verdrag van Genève, te weten ras, religie, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging; noch dat ze beschouwd kunnen worden als een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet. De commissaris-generaal oordeelt dan ook terecht dat verzoekster niet kan worden bijgetreden waar zij meent in aanmerking te komen voor internationale bescherming.

3.2.2. Verzoekster blijft voorts in haar verzoekschrift bij louter theoretische beschouwingen en onderneemt niet de minste poging om de bevindingen van de commissaris-generaal te betwisten en/of te weerleggen. Deze blijven dan ook onverminderd overeind. Aldus dient de Raad vast te stellen, na een grondig heronderzoek van de stukken toegevoegd aan het administratief dossier, dat de commissaris-generaal terecht verzoeksters asielaanvraag heeft afgewezen.

3.2.3. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen. Verzoekster toont evenmin aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

4. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig november tweeduizend en elf door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK